

cele 26 de familii de abagii (167 inși), arată că ei, vor să se așeze la Brăila, alții cer să se așeze la București (169 familii cu 794 persoane), alții indică doar numele țării — Valahia¹. O altă listă cuprinde 28 de familii din Sliven și alte 57 familii din satele apropiate — aceștia din urmă toți agricultori². În sfârșit, la începutul lui mai, alte familii din diverse orașe, între care și Sliven, arătau că doreau să se așeze în Moldova³.

Văzînd toate aceste pregătiri de plecare — și nu numai ale orașenilor din Sliven, ci și ale acelor din Kotel, Iambol, Karnobat și altele, ca și din satele din aceeași regiune, Poarta a recurs la o ultimă încercare, folosind aceleași instrumente — patriarhia și clerul grecesc. Sub pretextul că vin pentru slujbele religioase ale paștelui, sosiră la Sliven, Gherasim de Creta, mitropolitul de Adrianopol, însoțit de protosinghelul Preslavului și de arhidiaconul patriarhului, venit special de la Constantinopol. În auzul tuturor, arhidiaconul citi scrisoarea patriarhului care sfătuia poporul să nu-și părăsească patria, ci să rămînă ca și pînă acum credincios sultanului, blestemînd pe aceia care ar urma armatele rusești la retragerea lor. Aceasta indignă atît de mult pe orașeni, încît unii începură să protesteze vehement, alții să-și descarce armele, așa încît, străjuți de o gardă înarmată, cei trei clerici fugiră îndată la Iambol⁴.

Poarta recurse și la un alt mijloc, admițînd să fie numit la Sliven un consul rus care « să protejeze poporul »⁵. Puterile lui erau însă foarte limitate.

În sfârșit, trupele rusești primiră ordin să se retragă la 15 aprilie. Populația trebuia să părăsească orașul la 13 pentru ca armata rusă, formînd ariergarda, s-o apere de bandele musulmane care începuseră să jefuiască și să ucidă. Comandamentul rus publică o « invitație » a bulgarilor stabiliți deja la Bolgrad și care își îndemnau compatrioții să se așeze lîngă ei, făgăduindu-le tot sprijinul pentru instalare, precum și dispoziția intendenței de a se acorda alimente celor săraci pe tot timpul drumului. Se stabili și itinerarul pe care trebuia să se scurgă convoiul și care urma țărmlul Mării Negre prin satele Bania, Beala-Reka, Fandăkli, Istrikiioi și orașele Varna, Kavarna, Mangalia, Constanța, Babadag, Isaceea, Dunărea trecîndu-se în apropiere de Satu-Nou⁶.

În ultimele zile, turcii, care se reîntorseseră în oraș, dîndu-și seama că veniturile lor se datorau populației muncitoare bulgare, care plătea 9/10 din impozite și pe seama căroră trăiau, încercară să rețină pe orașeni cu fel de fel de făgădueli și jurăminte sau prin încercarea de cumpărare a unor fruntași, printre care și Seliminski. Ultimul refuză categoric și la fel făcură cei mai mulți slivneni⁷. Ba unii socoteau că ar fi fost bine să dea și foc orașului, pentru ca nici turcii să nu se bucure de averile rămase aci și nici ei înșiși să nu fie cumva atrași să se întoarcă. Pînă la urmă orașul a fost cruțat, deoarece s-ar fi putut să vină vremuri mai bune care să le permită reîntoarcerea. În sfârșit, adunîndu-și ce aveau mai bun doar într-o căruță, slivnenii luară drumul pribegiei. Exemplul lor fu urmat și de locuitorii altor orașe și sate. Toți băjenarii se adunară pe cîmpia de la Aitos i din această parte a Traciei emigrară 15.565 familii⁸.

¹ Vezi lista familiilor la Roman ski, Документи, p. 137—141.

² Ibidem, p. 141—143.

³ Ibidem, p. 152.

⁴ Seliminski, op. cit., p. 83.

⁵ Maslev, op. cit., p. 217.

⁶ Seliminski, op. cit., p. 85.

⁷ Ibidem, p. 86—87.

⁸ Seliminski, op. cit., p. 90.